

В ДУХА НА КЛАСИЧЕСКАТА ТРАДИЦИЯ

Свикнали сме с високата международна мярка на австрийските оркестри, може би повлияни от славата на Виена, престижния център на европейската музикална култура. Та нали там са живели и творили Хайдн, Моцарт, Бетховен, Шуберт, фамилията Щраус и още толкова изявени музиканти! А трудно ще изbledнее и споменът от гостуването на Виенската филхармония с диригент Караян в столичния дворец на културата...

Но ето че сега на Мартенските музикални дни пристигна един малък оркестър под името Концертен ансамбъл от Залцбург — Австрия. Тринадесет шрайхисти в познатата камерна формация (като нашия Софийски солисти) трябва да отстояват музикалната чест на Австрия. Трудна за дача, като се има предвид и програмата, твърде пестра, за да очакваме някакво изключително събитие. Но и самите австрийски гости нямам такива претенции — както е отбелязано в програмата, те предлагат във втората част на двата си концерта „дворцова музика от Залцбург и Виена“. А това означава, че пиесите имат развлекателен характер, както на времето, когато са били писани за меншатите и техните домашни концерти.

В случая и двете програми, като изключим Моцартовите симфонии, предлагат бароко

ва музика от осемнадесетото столетие и автори и песни, непознати на русенската публика. Така че очаквахме приятни музикални вечери. И те се получиха по най-естествен начин. И под палката на диригента Франц Кьонигер, и сам, воден от концертмайстора си, оркестърът показа редица качества: стабилен ансамбъл, прецизна интонация, стилна култура. Усетихме

изяществото на фразировката, която придаваше особена пластичност в музичирането на австрийските гости. Може би не достигаше по-богатата темброва палитра, бихме желали и по-изявен артистичен блясък. Но очевидно такъв е почеркът на състава и той съответствуваше на изпълнените песни, в които нямаше особени технически и музикални проблеми.

С лекота и грациозност прозвуча Симфонията от Вагензейл, пренесе ни в епохата на старата Виена, усети се посъвременният дух в Серенадата за струнен оркестър от Елгар, „един от последните романтици на английската композиторска школа“, изразен в по-поетична образност, автентично бе изпълненото на Залцбургска симфония от KV 138 от Моцарт, а Сюита

из „Трапезна музика“ от Мюфа, „Романтиците“ от Ланер, Анне-полка от П. Щраус излъчваха аромата на интимност и развлекателност.

Вторият концерт на австрийските гости не измени впечатлението за добрите качества на състава. Но едва ли бихме могли да прибавим и нещо повече. А Залцбургска симфония KV 138 е пиеса с увеличаваща виртуозност и мелодична свежест, истински „тест“ за шрихи, ансамбъл. Моцартовски звук и артистичност на спонтанност, каквито не усетихме у диригента Франц Кьонигер и неговите колеги оркестранти. Симфонията прозвуча като добре усвоен етюд и като че ли динамичният рефлекс бе най-голямото и достойнство. А играта на шрихи и тембри, красивата мелодичност на Андантето, целевата устременост на финала, бликащият хумор и филигранност на пасажите изникнаха като спомени от други чудесни изпълнения — пак тук, на мартенския фестивален подиум.

Не е лесно да се свърят популярни творби. Това пролича и в Концерто Гросо ремино от Вивалди, започнал плахо от оркестъра и солистите Райхард Лидл — цигулка, Райнер Кайблнгер — цигулка, и Томас Вал — виолончело, и тримата — от Австрия. Но много скоро изпълнението набра „енергия“ и формат и навлезе в естетически канони на бароковата музика. Имам предвид уълтението на звук, молитвеното соло на първа цигулка в Ларго-

то, „изсечените“ барокови шрихи, „изразителните диалози“ на солисти — оркестър.

Можем да приемем като убедителна интерпретацията и на Скици за струнен оркестър, „Мисли за майстора“, от Александър Райчев. Диригентът Франц Кьонигер и оркестрантите не изпитваха затруднение с българския стилизиран фолклор и постигнаха връзка между поетичните, одухотворени кантитени и разчулената ритмика на българските народни танци. Бе подчертан графичният език на автора, който различа повече на строгата полифония, отколкото на звуковата стихия. Изчистената съвременна мисъл на Александър Райчев в тази творба се родеше с класически облик на оркестъра.

Особено се повиши настроението с повторното изпълнение на „Анне-полка“ и „Полка-пичикатто“ от Щраус, и не мисля, че те понижиха авторитета на състава. Напротив, показаха умението му в това типичен виенски жанр, любим на милиони слушатели.

По-добре от първата вечер прозвучаха Сюита из „Трапезна музика“ от Мюфа, „Романтиците“ от Ланер — с видима освободеност и по-детайлно отношение към щима. И ако все пак е нужно някакво обобщение за представянето на австрийския Концертен ансамбъл от Залцбург, да си припомним двете пътни за Ли и сърдечните аллодисменти, отправени като благодарност и покана за нови срещи.

Иво МАРИНОВ